

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci **žalobce: E, s. r. o.**, se sídlem x, zastoupeného Mgr. Radkem Vachtlem, advokátem se sídlem Laubova 8, Praha 3, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, čj. 154447/2014/KUSK, sp. zn. SZ_139801/2014/KUSK/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, čj. 154447/2014/KUSK, sp. zn. SZ_139801/2014/KUSK/2, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16.342 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, Mgr. Radka Vachtla, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 8. 2014, čj. OŽ/5700/13/Sv-47. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím podle § 58 odst. 4 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 169/2012 Sb., žalobci pozastavil provozování živnosti v provozovně Kompostárna „U X“, x, identifikační číslo provozovny: x (dále též „kompostárna“) pro živnost s předmětem podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“, a to do doby odstranění v tomto rozhodnutí popsáného protiprávního stavu, nejdéle však na dobu 1 roku, neboť v dané provozovně jsou při provozování živnosti závažným způsobem porušovány povinnosti stanové v § 17 odst. 4 živnostenského zákona a povinnosti stanovené

zvláštním právním předpisem, v daném případě § 76 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

Žalobce předně namítl neurčitost napadeného rozhodnutí. Připomněl, že správní orgán I. stupně mu pozastavil provozování živnosti s předmětem podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“ a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že podstata závadného jednání žalobce spočívá v tom, že kompostárna je provozována na bývalém polním hnojišti a tato změna využití území není v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací. Podle žalobce výše uvedená živnost (ve smyslu přílohy č. 4 živnostenského zákona) představuje souhrn všech činností podnikatelů, jejichž provozování není podmíněno splněním zákonných předpokladů. Obory vyjmenované v této příloze jsou však svým charakterem postaveny na úroveň živnostem vyjmenovaným v ostatních přílohách a nezahrnují v sobě jednu specializovanou činnost, ale určitý souhrn činností spadajících pod obvyklé chápání vymezení daného oboru. I za daného stavu je dána oznamovací povinnost ve vztahu k živnostenským úřadům ohledně oborů činností jednotlivých podnikatelů, což nachází odraz v živnostenském rejstříku. Žalobce dále poukázal na to, jaké má v živnostenském rejstříku zapsány obory činnosti a jaké jsou hlavní funkce „polní plochy“, jejíž charakter mělo dle správního orgánu I. stupně dané území k datu jeho rozhodnutí. V živnostenském rejstříku je k dané provozovně uveden jako obor živnosti volné „*Nakládání s odpady (vyjma nebezpečných)*“. Nakládání s odpady je přitom činností pojmově mnohem širší, než provoz kompostárny, jež je pouze jednou z možností konzumace oboru živnosti volné. Jelikož je daná plocha zkolaudována jako polní hnojiště, je určena primárně k manipulaci s odpady. Polní hnojiště je svým charakterem určeno ke skladování odpadů a tedy i nakládání s nimi, přičemž pojmem odpad je nutno rozumět i odpady z živočišné a rostlinné zemědělské výroby. V návaznosti na výše uvedené žalobce vzhledem k obsahu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl absolutní neurčitost daného rozhodnutí. Ze závěrů rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že dané území je i dle uváděného územního plánu určeno k podnikatelské činnosti. Ve vztahu k tvrzenému porušení § 76 odst. 1 stavebního zákona je podstatné vymezení oboru činnosti žalobce, jehož provozováním dochází k porušení uvedeného zvláštního právního předpisu. V kontextu funkcí území vymezeného jako polní plocha je zřejmé, že některé obory činnosti provozované žalobcem jsou v souladu s vymezenými funkcemi využití daného území. Živnostenský úřad by měl být schopen určit obor činnosti, v rámci něhož je provozována kompostárna a výlučně ve vztahu k tomuto oboru činnosti pozastavit činnost dané provozovny. Jestliže je však pozastavována živnost s předmětem podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“, vyjadřuje to vůli pozastavit veškeré obory činností vyjmenované ve zmíněné příloze živnostenského zákona, tedy i ty které jsou v daném případě v souladu s účelem využití předmětného místa dle územního plánu. Spíše jen výjimečně je v jedné provozovně realizována pouze jedna činnost podnikatele. I když provozovna nesplňuje podmínky pro provozování některé z činností, neznamená to, že by zde nemohly být provozovány jiné činnosti, u nichž nedochází k žádnému porušování právních předpisů, které svým charakterem odpovídají způsobu funkčního využití území. Jestliže napadené rozhodnutí zakazuje jakoukoliv činnost bez ohledu na to, zda porušuje právní předpisy, jedná se o nepřipustný zásah do práv žalobce. Ten ještě dodal, že v prostoru bývalého polního hnojiště neprovedl žádné stavební změny v technickém slova smyslu, žádné demoliční práce, nestavěl žádné stavby, neprováděl žádné jiné stavební úpravy. Provedl pouze oplocení pozemku a likvidaci černé skládky, která se na pozemku nacházela. Jestliže žalobce měl na daném území provádět činnosti neslučitelné s určením území dle územního plánu a bez příslušného územního rozhodnutí, bylo povinností rozhodujících orgánů označit tyto činnosti způsobem odpovídajícím živnostenskému zákonu. Žalobce v této souvislosti uzavřel,

že ve smyslu § 17 odst. 4 živnostenského zákona je plocha polního hnojiště i za právního stavu dovozovaného správním orgánem I. stupně způsobilá k provozování živnosti volné oboru činnosti „*Nakládání s odpady (vyjma nebezpečných)*“.

Dále žalobce namítl nesprávné právní posouzení věci. Poukázal na to, že dne 3. 12. 2012 vydalo město Unhošť opatření obecné povahy č. 1/2012, kterým bylo pod bodem 30 změněno funkční využití daného pozemku z „*orné půdy/polní hnojiště*“ na „*technickou vybavenost – OT*“. Toto opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 20. 12. 2012. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2013, čj. OŽ/049159/2013/KUS, pak bylo zrušeno opatření obecné povahy, jímž byla vydána tato změna územního plánu. Žalobce v dané věci opakovaně upozorňoval na právní názor zdejšího soudu obsažený v jeho rozhodnutí ze dne 12. 6. 2013, sp. zn. 46 A 46/2013, podle něhož mimo jiné v důsledku zrušení změny územního plánu, která již nabyla účinnosti, nedochází k obživenutí územního plánu v podobě před provedenou změnou a nelze oprávněně tvrdit, že by do doby přijetí nové změny územního plánu byla provozována v rozporu s platným územním plánem. Oproti tomuto právnímu názoru staví žalovaný sdělení Městského úřadu Unhošť a vlastní stanovisko vypracované na žádost správního orgánu I. stupně, podle nichž je nadále v platnosti územní plán, který byl schválen s účinností ke dni 24. 10. 2008. Žalobce je přesvědčen, že zejména žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 4. 6. 2014 zcela zjevně nepochopil argumentaci žalobce odvozovanou z výše uvedených závěrů soudu. Žalobce předložil v průběhu řízení zápis z 28. zasedání Zastupitelstva města Unhoště konaného dne 16. 6. 2014, na kterém bylo schváleno zadání změn č. 1B daného územního plánu týkající se prostoru předmětné kompostárny. V důsledku zrušení změny územního plánu je obec povinna bezodkladně podle § 55 odst. 3 stavebního zákona opětovně zahájit proces pořizování změny územního plánu, v němž mohou osoby s přímým vztahem k dotčeným nemovitostem uplatňovat svá práva garantovaná stavebním zákonem. Žalobce nikdy netvrdil, že uvedená problematika se týká celého územního plánu, jak byl schválen s účinností ke dni 24. 10. 2008. Absence „obživenutí“ v původní podobě se týká pouze změn schválených a účinných na základě opatření obecné povahy č. 1/2012. Jestliže došlo ke zrušení tohoto účinného opatření obecné povahy, nastal zcela nový režim pouze pro území dotčené změnami v tomto opatření uvedenými, nikoliv pro celé území Unhoště. Právní závěr žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí však vychází z předpokladu, že k žádné změně ve vztahu k danému území nedošlo. Jestliže dospěl k závěru, že žalobce užívá dotčené území v rozporu s územním plánem, který byl schválen s účinností ke dni 24. 10. 2008, jde o nesprávné právní posouzení skutečnosti mající vliv na rozhodnutí v této věci. Žalobce je přesvědčen, že ve vztahu k danému území neexistoval platný územní plán, a tedy nemohl jednat v rozporu s územním plánem pro dané území neplatným.

Žalobce též zdůraznil, že žalovaný nerozhodl o jím vznesené námitce podjatosti. Žalovaný byl v dané věci v postavení odvolacího orgánu, současně však podával své stanovisko k meritu věci i v řízení před správním orgánem I. stupně. Účastník řízení nemůže předem vědět, který konkrétní úředník bude rozhodovat o podaném odvolání, je však oprávněn předpokládat, že každý orgán v rámci správního řízení je nadán nestranností a nezaujatostí ve věci. Jestliže správní orgán I. stupně rozhoduje na základě předjímaného názoru odvolacího orgánu, aniž by s ohledem na procesní vývoj věci pro něj tento názor byl právně závazný, nerozhoduje nestranně na základě vlastních úvah a podkladů získaných od účastníků či specializovaných správních orgánů. V rámci daného řízení lze mít důvodné pochybnosti ohledně nestrannosti žalovaného při rozhodování o odvolání žalobce, neboť uvedený orgán ve věci zaujímal stanoviska a vahou svého úřadu působil na správní orgán I. stupně v době před vydáním odvoláním napadeného rozhodnutí. V případě nejasnosti nic nebránilo správnímu orgánu I. stupně obrátit se na ústřední orgán v dané oblasti pro zaujetí

stanoviska. Jestliže se správní orgán I. stupně obrátí ve věci samé na odvolací orgán, zakládá tak vadu řízení. Jelikož žalobci není zřejmé, v jakém rozsahu byla věc v rámci žalovaného projednávána, lze mít důvodné pochybnosti o nestrannosti celého tohoto orgánu. Úřední osobou je pak v této věci nutno chápat nikoliv konkrétního úředníka, ale celý orgán. Žalovaný před vydáním rozhodnutí řádně nerozhodl o podané námitce podjatosti, čímž založil vadu řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Závěrečná žalobní námitka se pak týká materiálního posouzení jednání žalobce a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce připomněl, že správní orgán I. stupně kvalifikoval jeho jednání tak, že při provozování živnosti v dané provozovně jsou závažným způsobem porušovány povinnosti stanovené živnostenským zákonem a § 76 odst. 1 stavebního zákona. Správními orgány vymezená podstata jednání v sobě zahrnuje prvek závažnosti porušování daných povinností. Podle žalobce správní orgány neposuzovaly žádným relevantním způsobem materiální stránku jednání žalobce, tedy neposuzovaly toto jednání individuálně vzhledem k okolnostem věci a závažnosti tvrzeného porušení právních povinností. Správní orgány nezohlednily jednání žalobce ve věci, jednání dalších dotčených osob jakož i další skutečnosti. K této námitce žalovaný odkázal na konkrétní části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde se však povětšinou nachází rekapitulace předchozího průběhu správního řízení, nikoliv úvahy týkající se naplnění materiální stránky tvrzeného jednání žalobce. Zcela zásadní vadou napadeného rozhodnutí je tak absence určitého a srozumitelného specifikování povinností, které má žalobce v provozovně závažným způsobem porušovat. V celém obsahu napadeného rozhodnutí, tedy ani v jeho výroku ani v jeho odůvodnění, není ani slovně ani číselným označením příslušného zákonného ustanovení specifikována porušovaná povinnost, tedy není položeno na jisto, co je vlastně porušováno. Absence vymezení jednání účastníka, které je považováno za porušení zákonem stanovené povinnosti, je základní podmínkou přezkoumatelnosti takového typu rozhodnutí. Absence řádného odůvodnění rozhodnutí, včetně zmatečných odkazů na jiná správní řízení, představuje nezhojitelné vady napadeného rozhodnutí. Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze zjistit, čím jsou při provozování živnosti v dané provozovně závažným způsobem porušovány povinnosti stanovené živnostenským zákonem či zvláštním právním předpisem. Napadené rozhodnutí je z obsahového hlediska neurčité, paušální, neodůvodněné a tedy nepřezkoumatelné. Jestliže zákonná úprava v sobě obsahuje projev nutnosti posuzovat věc z hlediska intenzity porušování práva, je povinností správního orgánu, aby řádně odůvodnil, včetně uvedení vlastních úvah, že jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že již to jednání v kontextu celé věci je nutno považovat za „závažné“. I z hlediska živnostenského zákona lze mít za to, že uzavření provozovny by mělo být až krajním prostředkem a tato krajnost by měla být správním orgánem řádně akcentována. V napadeném rozhodnutí tak chybí úvahy o naplnění materiální podstaty jednání žalobce potřebné pro splnění požadované intenzity jeho závažného jednání.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně uvedl, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí použil přesnou zákonnou citaci upravující předmět podnikání, jehož konkrétním naplněním se zabýval. V odůvodnění pak dostatečně popsal, která konkrétní činnost žalobce je činností porušující jiné právní předpisy a na níž se zákaz vztahuje. Upozornil, že žalobce má v dané provozovně evidovaný jen jeden předmět činnosti, a to „*Nakládání s odpady (vyjma nebezpečných)*“. Mezi účastníky je přitom nesporné, že jsou zde provozovány činnosti týkající se nakládání s odpady. Žalobce nikdy netvrdil ani neprokázal, že by v dané provozovně na polním hnojišti využívaném jako kompostárna provozoval jinou činnost. K namítanému nesprávnému právnímu posouzení žalovaný uvedl, že využití daného pozemku je v rozporu s platným územním plánem. Pro tuto plochu je v územním plánu určeno funkční využití podle § 14 - § 17 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích

na využívání území, což jsou plochy zemědělské, lesní, přírodní a smíšené plochy nezastavěného území. Kompostárna jako zařízení pro zpracování odpadů však patří do ploch výroby a skladování ve smyslu § 11 téže vyhlášky. K otázce, zda zrušením části změny územního plánu v této části územní plán zaniká, vyslovil Nejvyšší správní soud opakovaně závěr, že dojde-li ke zrušení změny územního plánu, platí územní plán v podobě před zrušenou změnou (žalovaný odkázal na rozhodnutí sp. zn. 2 Ao 6/2011 a sp. zn. 7 AOs 4/2012). Žalovaný v této souvislosti dále připomněl i povinnosti při nakládání s odpady, jež musí být respektovány i z hlediska umístění kompostárny. I kdyby teoreticky nedošlo k obnovení původního územního plánu, lze v souladu s § 188 stavebního zákona v části nezastavěného území obce umisťovat pouze zákonem vyjmenované stavby, mezi nimiž však stavby pro zpracování odpadu nejsou. Ve vztahu k argumentům žalobce týkajícím se námitky podjatosti žalovaný uvedl, že ji žalobce uplatnil opožděně (s údajnou podjatostí se seznámil nejpozději 25. 6. 2014, vznesl ji však až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v září téhož roku). K takové námitce nelze přihlížet, a to nejen pro nesplnění zákonných předpokladů, ale i vzhledem k tomu, že pouhé obecné nekonkrétní tvrzení nemůže mít účinky presumované zákonem. Pouhá telefonická konzultace pracovníků stavebního a živnostenského úřadu nezakládá podjatost, přičemž s danou námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Námitku podjatosti „celého odvolacího orgánu“ pak nelze vznášet ani proto, že zákon to neumožňuje. Vždy se musí jednat o konkrétní úřední osobu, u níž by mohl být zkoumán poměr k účastníkům a zájem na výsledku řízení. Ani případné vyjádření jednoho správního orgánu k rozhodování jiného v odborné věci nemůže zakládat podjatost úřední osoby. Úkolem žalovaného je poskytovat odbornou a metodickou pomoc obcím a naplnění tohoto zákonného oprávnění nemůže být hodnoceno jako zájem úřední osoby na výsledku řízení. Žalovaný pak uzavřel, že důvodem pro pozastavení provozování živnosti žalobci byl nesoulad jejího užívání s kolaudací, resp. jejím umístěním. Mezi účastníky je přitom nesporné, že žalobce daný pozemek využívá jako kompostárnu, přičemž absence příslušného správního rozhodnutí o umístění stavby k nakládání s odpady je vážným porušením jiných předpisů. Závažností tohoto jednání se pak žalobce zabýval již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že první ze svých námitek směřoval přímo k výroku napadeného rozhodnutí, přičemž není zřejmé, že by žalovaný dostatečně chápal obsahový rozdíl mezi výrokem a odůvodněním. Ukládaná sankce nemůže překračovat samotné porušení povinnosti. Je-li předmětem rozhodnutí zákaz určité činnosti, pak tato činnost musí být vymezena přímo ve výroku rozhodnutí. Podmínkou vykonatelnosti rozhodnutí je, aby takováto činnost byla specifikována v samotném výroku rozhodnutí. Jestliže jsou předmětem zákazu prakticky všechny obory činnosti spadající mezi živnosti volné, nelze takové rozhodnutí vykládat jinak, než že se vztahuje na všechny tyto činnosti, ať již je v odůvodnění rozhodnutí napsáno cokoliv. Poukazuje-li žalovaný na povinnosti provozovatele při nakládání odpady, žalobce dodal, že správní orgány nevzaly v úvahu, jaké technologie žalobce používá, k čemuž v průběhu celého řízení poukazoval na znalecké posudky, dozorovou činnost příslušných orgánů i opakované inspekce v souvislosti s poskytovanou dotací. Argumentace použitá žalovaným svědčí o tom, že není vůbec seznámen s reálným stavem na místě samém. Mezi danou stavbou a nejbližšími domy v obci Pavlov je vzdušnou čarou více než 800 metrů, navíc jsou odděleny souvislým pásem vzrostlých stromů. Použitá technologie pak má již ze své podstaty za cíl eliminovat nepříznivé emise na minimální míru. Jestliže žalovaný tvrdí, že změna územního plánu byla mimo jiné zrušena s ohledem na blízkost obytných budov, je tato argumentace v příkrém rozporu s obsahem rozhodnutí, kterým bylo předmětné opatření obecné povahy zrušeno. Žalobce pak uzavřel, že z napadených rozhodnutí správních orgánů nelze zjistit, zda se žalobce snažil

o nápravu daného stavu, jakým způsobem je daná činnost realizována, jaké jsou konkrétní dopady na životní prostředí či zda činnost žalobce nepřináší pozitivní synergické efekty pro další subjekty. Od 1. 5. 2015 navíc mohou obyvatelé Unhoště i P. na danou kompostárnu bezplatně odkládat biologicky rozložitelný odpad, čímž dochází ke značným úsporám v obecních rozpočtech.

Ze správního spisu soud ověřil, že správní orgán I. stupně oznámením ze dne 21. 6. 2013 zahájil se žalobcem řízení ve věci pozastavení provozování živnosti ohlašovací volné „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“ ve shora uvedené provozovně, neboť žalobce nezajistil, aby tato provozovna byla způsobilá podle zvláštních právních předpisů pro provozování dané živnosti. V průběhu řízení si správní orgán I. stupně mimo jiné opakovaně vyžádal vyjádření Městského úřadu Unhošť, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), který mu sdělil, že daná provozovna není způsobilá k provozování živnosti volné (sdělení stavebního úřadu ze dne 7. 8. 2013 a 3. 12. 2013). V návaznosti na to vydal správní orgán I. stupně dne 11. 12. 2013 rozhodnutí o pozastavení provozování živnosti žalobce v dané provozovně, toto rozhodnutí však žalovaný k odvolání žalobce dne 10. 3. 2014 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s tím, aby od stavebního úřadu zjistil, zda je předmětná provozovna způsobilá k provozování živnosti a pokud tomu tak není, podle kterého ustanovení zvláštního právního předpisu. Současně mu uložil, aby se podle výsledné situace zabýval otázkou, zda jsou závažným způsobem porušovány povinnosti stanovené živnostenským zákonem, povinnosti jakých zvláštních předpisů žalobce porušuje a uvedl úvahy, které by objasnily, v čem spatřuje porušování těchto povinností „závažným způsobem“.

Správní orgán I. stupně se v dalším řízení opětovně obrátil na stavební úřad, který mu sdělil (sdělení ze dne 4. 4. 2014), že daná provozovna není způsobilá provozu, neboť její provozovatel změnil využití území v rozporu s § 76 odst. 1 stavebního zákona, tj. bez územního rozhodnutí. K tomu žalobce ve vyjádření ze dne 25. 4. 2014 (doplněném dne 14. 5. 2014) namítl, že v důsledku změny územního plánu nedochází k tomu, že by obživil územní plán v podobě před provedenou změnou, a nelze tedy tvrdit, že by do přijetí nové změny územního plánu byla provozovna v rozporu se stávajícím územním plánem. Poukázal na to, že stavebnímu úřadu poskytl veškeré doklady nutné k rozhodnutí „o *schválení*“ předmětné stavby a k vydání takového rozhodnutí nedošlo z důvodu výlučně na straně stavebního úřadu. Dodal, že současné využití předmětného území odpovídá kolaudačnímu rozhodnutí pro využití předmětného pozemku jako polního hnojiště. Správní orgán I. stupně požádal v reakci na toto vyjádření žalobce o „závazné vyjádření“ žalovaného (odbor regionálního rozvoje), který ve svém vyjádření ze dne 4. 6. 2014 uvedl, že po zrušení změny územního plánu zůstal v platnosti předchozí územní plán. Dodal, že podle jeho názoru nesplňuje předmětný záměr využití přípustné pro danou plochu určené v platné územně plánovací dokumentaci s tím, že k posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací je příslušný stavební úřad. K tomuto vyjádření je pak přiložen záznam o telefonickém hovoru úřední osoby správního orgánu I. stupně (R. S.) s Ing. P. z odboru regionálního rozvoje žalovaného týkající se upřesnění, že žalobce skutečně porušuje § 76 odst. 1 stavebního zákona.

Správní orgán I. stupně následně dne 8. 8. 2014 vydal shora již zmiňované rozhodnutí, kterým žalobci pozastavil provozování živnosti v uvedené provozovně pro živnost s předmětem podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“. V odůvodnění tohoto rozhodnutí poukázal správní orgán I. stupně mimo jiné na to, že pokud specializovaný správní orgán i jemu nadřízený orgán tvrdí, že žalobce porušuje § 76 odst. 1 stavebního zákona, nepřisluší mu takové závěry jakkoliv

zpochybňovat. Předmětná provozovna nesplňuje využití přípustné pro danou plochu dle platné územně plánovací dokumentace. Dodal, že mu nepřísluší zkoumat, zda obec přijme nový územní plán či nikoliv. Žalobce sice požádal o dodatečné povolení dané stavby, jednou z podmínek jejího dodatečného povolení však je projednání změny územně plánovací dokumentace. Žalobce tedy porušil § 17 odst. 4 živnostenského zákona tím, že nezajistil, aby daná provozovna byla způsobilá pro provozování živnosti volné podle stavebního zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 8. 2014 odvolání, které dne 9. 9. 2014 doplnil. Poukázal především na absenci odůvodnění i nezhojitelné vady řízení a vznesl námitky obdobné těm, které později uplatnil v žalobě. Současně navrhl vyloučení žalovaného z projednávání věci a rozhodování o tomto odvolání, a to s ohledem na vyjádření žalovaného v průběhu prvostupňového řízení, neboť podle žalobce pak není zřejmé, v čem spočívá jeho role odvolacího orgánu.

Žalovaný odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 7. 11. 2014 (napadeným projednávanou žalobou) zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Odkázal přitom na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že závažností porušování povinností dle živnostenského zákona se toto dostatečně zabývá, přičemž zjištěný závadný stav (nedostatky) musí žalobce řešit s příslušným stavebním úřadem. Dále mimo jiné zdůraznil, že vyžádání stanoviska prvoinstančním orgánem od jiného útvaru orgánu druhé instance nenastavuje námitku podjatosti, neboť tu lze vyslovit pouze ke konkrétním úředním osobám. V dané věci se nejedná o námitku podjatosti, o které by bylo nutné nejdříve rozhodnout. Kompostárna je provozována na bývalém polním hnojišti a tato změna využití území není v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací; užívání plochy jako kompostárny není totožné s polním hnojištěm. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jednoznačně vymezeno porušení právní povinnosti a v odůvodnění popsány povinnosti, které je podnikatel povinen plnit.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků v zákonné lhůtě na základě výzvy soudu neprojevil svůj nesouhlas s takovým postupem.

Soud se nejprve zabýval namítanou neurčitostí napadeného rozhodnutí. Žalobce v tomto ohledu poukazuje na to, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje pouze obecné vymezení živnosti volné bez konkretizace činností, jichž se má daný zákaz týkat, čímž mu správní orgány v dané provozovně pozastavily veškerou činnost spadající pod živnost s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. K této námitce krajský soud předesílá, že předmět podnikání, jehož se výrok týká, je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezen tak, že dopadá na předmět podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“. Namítá-li tedy žalobce neurčitost takového rozhodnutí, je nutno nejprve konstatovat, že z citovaného rozhodnutí je zcela zjevné, na jaký předmět podnikání (a ve vztahu k jaké provozovně žalobce) dopadá a v tomto smyslu tedy neurčitost rozhodnutí shledat nelze. Dále soud nemohl přehlédnout, že z tvrzení samotného žalobce plyne, že ve vztahu k dané provozovně je v živnostenském rejstříku jako obor činnosti uvedeno pouze „*Nakládání s odpady vyjma nebezpečných*“, což lze ostatně ověřit i ve veřejně přístupném živnostenském rejstříku (stejně jako skutečnost, že žalobce zde má v rámci téhož předmětu podnikání zapsány i další obory činnosti, které se však již netýkají předmětné provozovny). Žalobce tak

v dané provozovně fakticky vykonává jediný obor činnosti, přičemž mu lze dát za pravdu v tom smyslu, že provoz kompostárny je jen jedním z možných způsobů výkonu oboru živnosti volné - nakládání s odpady.

Relevantní právní úpravu, kterou v dané věci správní orgány aplikovaly, představuje především § 58 odst. 4 živnostenského zákona, podle něhož *„živnostenský úřad pozastaví provozování živnosti v provozovně, jsou-li při provozování živnosti v dané provozovně závažným způsobem porušeny nebo jsou-li porušovány povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy.“* Toto ustanovení umožňuje živnostenskému úřadu operativně pozastavit výkon živnosti v provozovně např. i při porušení stavebních předpisů, jako tomu bylo v projednávané věci (obdobně se může jednat o předpisy hygienické, požární ochrany apod.). Podle okolností přitom může nastat i situace, kdy v jedné a téže provozovně bude pozastaveno provozování jedné živnosti, provozování živnosti druhé však nikoliv, protože je zcela jiné povahy než živnost první [např. zmiňované hygienické předpisy mohou být pro provoz určité živnosti irelevantní (srov. komentář k danému ustanovení in: Kameník, P, Hrabáková, M., Orlová M. *Živnostenský zákon. Zákon o živnostenských úřadech: komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2014). S ohledem na výše uvedené lze mít za to, že správní orgány musí při rozhodování o pozastavení provozování živnosti v určité provozovně přihlížet k jednotlivým oborům činnosti v rámci daného předmětu podnikání a nepřistupovat k nepřiměřenému blokovému pozastavení výkonu podnikatelského oprávnění v rámci daného předmětu. Podle názoru zdejšího soudu sice nelze po správním orgánu požadovat, aby v detailu vymezil dílčí úkony (činnosti), jejichž výkon v rámci určitého oboru činnosti pozastavuje. Shora vymezená zákonná konstrukce totiž předpokládá pozastavení provozování živnosti a nikoliv dílčích činností s provozováním dané činnosti spojených (které navíc ani neplynou ze živnostenského rejstříku). Zákonná povinnost tak správnímu orgánu při pozastavování provozu živnosti svědčí, pouze pokud jde o označení předmětu podnikání, který se u provozovny zapisuje do živnostenského rejstříku [tedy v případě živnosti volné by to měl být jednotlivý obor činnosti (srov. § 17 odst. 5 živnostenského zákona)]. Správní orgány tak v dané věci postupovaly nesprávně, pokud žalobci pozastavily provozování živnosti v dané provozovně blokově k celému předmětu podnikání, aniž by zohlednily dílčí žalobcem vykonávané obory činnosti plynoucí ze živnostenského rejstříku. Výše uvedené pak nemůže ovlivnit ani to, že žalobce v dané provozovně dle svých tvrzení i dle živnostenského rejstříku vykonává jediný obor činnosti. Nelze totiž vyloučit, že k provozování tohoto či jiného oboru činnosti nebude muset žalobce splňovat podmínky, pro které mu byl provoz živnosti v dané provozovně nyní pozastaven. Pozastavuje-li (zakazuje-li) se podnikání v určité provozovně je nutno zakázat obor skutečně provozovaný. Správní orgány však v projednávané věci pozastavily výkon všech volných činností, což je nutno označit za nezákonný postup, který již sám o sobě je dostatečný pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Další žalobní námitka vznesená v dané věci žalobcem se týká nesprávného právního posouzení, které podle jeho názoru spočívá v tom, že ve vztahu k danému území v době vydání napadeného rozhodnutí neexistoval platný územní plán, tedy žalobce nemohl jednat v rozporu s takovým územním plánem. Mezi účastníky v dané věci není sporu o tom, že pro dané území byl vydán územní plán, který nabyl účinnosti dne 24. 10. 2008. Následně byl předmětný pozemek dotčen opatřením obecné povahy č. 1/2012 města Unhošť ze dne 20. 12. 2012, kterým došlo ke změně územního plánu a funkčního využití daného pozemku. Toto opatření obecné povahy (změnu územního plánu) však žalovaný v přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 8. 4. 2013 zrušil. Zdejšímu soudu je samozřejmě známo z jeho úřední činnosti rozhodnutí, na které žalobce v žalobě odkazuje, a které tento soud v dané věci již vydal. Soud tímto rozhodnutím (usnesení ze dne 12. 6. 2013, čj. 46 A 46/2013-49) odmítl žalobu téhož žalobce proti shora zmíněnému rozhodnutí žalovaného o zrušení opatření obecné

povahy v přezkumném řízení a dospěl k závěru, že se jedná o žalobu podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou (žalobce podal žalobu jako nájemce daného pozemku). Nad rámec odůvodnění týkajícího se odmítnutí dané žaloby pak zdejší soud podotknul, že „v důsledku zrušení změny územního plánu vzniká obci povinnost bezodkladně podle § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. ... opětovně zahájit proces pořizování změny územního plánu, v němž mohou osoby s přímým vztahem k dotčeným nemovitostem (tedy i pronajímatel předmětného pozemku) uplatňovat svá práva garantovaná stavebním zákonem a správním řádem. V důsledku zrušení změny územního plánu, která již nabyla účinnosti, navíc nedochází k tomu, že by obživenul územní plán v podobě před provedenou změnou. Příslušná část území obce, jež byla změnou nově regulována, se zrušením změny územního plánu stává územím, jež nemá platný územní plán a v němž se uplatní pravidla stanovená v § 188a stavebního zákona. Nelze tedy oprávněně tvrdit, že by do doby přijetí nové změny územního plánu byla provozována provozována v rozporu s platným územním plánem, když v daných částech území žádný územní plán v tuto chvíli neplatí“. Pokud jde nicméně o důsledky zrušení změny územního plánu, existuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěrům opačným. Jak Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 27. 10. 2011, čj. 2 Ao 6/2011-210, „zrušení změny územního plánu (byť např. „jen“ z procesních důvodů) nevede pořizovatele k povinnosti vydat změnu opakovaně (...). Dojde-li ke zrušení opatření obecné povahy, které spočívá ve změně územního plánu, ať již v soudním či přezkumném řízení, znamená to, že platí územní plán v podobě před zrušenou změnou. To plyne nejen z jazykového výkladu výrazu „změna“, nýbrž také z koncepce stavebního zákona, který stanoví povinnost každé obce mít vlastní územní plán pro celé své území a neumožňuje územní plán pořizovateli bez dalšího zrušit (§ 188, § 43 stavebního zákona)“. Tyto závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku čj. 7 Aos 4/2012-31. K uvedeným rozdílným pohledům soudní judikatury na „obživení“ územního plánu v důsledku zrušení jeho změny je nutno poukázat na to, že názor zdejšího soudu byl vysloven nad rámec odůvodnění a to v rozhodnutí, kterým byla odmítnuta podaná žaloba. Takový závěr tedy nelze považovat za právní názor, jímž by byl žalovaný v dalším řízení vázán (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný v dané věci nepochybně nebyl vázán ani citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu, nicméně s ohledem na § 12 s. ř. s. je to právě Nejvyšší správní soud, který sjednocuje rozhodovací činnost ve správním soudnictví. Za těchto okolností pak nelze označit za nezákonné rozhodnutí žalovaného, který zohlednil právní závěry citované judikatury Nejvyššího správního soudu (resp. vyjádření příslušných orgánů, která se o tuto judikaturu opírají). Ostatně je třeba opětovně připomenout, že samotná otázka posouzení souladu činnosti žalobce (provozu kompostárny) s územně plánovací dokumentací musí být primárně předmětem shora již uvedených řízení vedených před stavebním úřadem. Pokud tedy správní orgány v dané věci nerespektovaly shora citované závěry vyslovené zdejším soudem a přiklonily se k citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, z níž dovodily, že je nutno v dané věci aplikovat územní plán v podobě účinné před přijetím jeho později zrušené změny, nepředstavuje takový závěr nesprávné právní posouzení věci, proto tuto námitku nelze považovat za důvodnou. Nad rámec výše uvedené lze ostatně ještě doplnit, že i kdyby byla daná činnost žalobce v souladu s územně-plánovací dokumentací, nic by to neměnilo bez navazujícího rozhodnutí (opatření) stavebního úřadu na tom, že je provozována nezákonně. Jinak řečeno, sama otázka podoby příslušné územně plánovací dokumentace nemohla být v dané věci bez dalšího pro živnostenský úřad určující.

Pokud jde o třetí námitku žalobce týkající se vznesené námitky podjatosti žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu, tato naopak důvodná je. Jak plyne z § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), „účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu

námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený")“. Jak již bylo v části tohoto rozsudku reprodukcí správní spis uvedeno, žalobce v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (v jeho doplnění podaném ke správnímu orgánu I. stupně dne 9. 9. 2014) navrhl vyloučení žalovaného z projednávání a rozhodování jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž současně odkázal na citovaný § 14 správního řádu. Pokud pak jde o tento návrh, ze správního spisu neplyne, že by se jím žalovaný samostatně zabýval. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný k tomuto návrhu pouze uvedl, že z obsahu formulace žalobce není zřejmé, zda se o námitku podjatosti jedná. Dodal, že námitka podjatosti se vyslovuje pouze ve vztahu ke konkrétním úředním osobám a bez zbytečného odkladu poté, kdy se účastník o důvodech podjatosti dozví. Uzavřel, že návrh žalobce v dané věci tyto podmínky nesplňuje, a proto se o námitku podjatosti nejedná.

K výše uvedenému je nutno předeslat, že pokud žalobce výslovně navrhl vyloučení žalovaného z projednávání a rozhodování jeho odvolání, k čemuž navíc odkázal na § 14 správního řádu, nelze mít pochybnosti o tom, že tímto svým podáním zamýšlel vznést námitku podjatosti žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu ve smyslu výše citovaného § 14 odst. 2 správního řádu, přestože ji takto výslovně neoznačil. S ohledem na zásadu posuzování podání účastníků dle obsahu a nikoliv formy (označení), která je přímo zakotvena v § 37 správního řádu, není ani zřejmé, čeho jiného by se žalobce takovým podáním domáhal a jakým jiným úkonem dle správního řádu by takový návrh žalobce dle obsahu mohl být. Pokud jde o aspekt časový a žalovaným zmíněnou povinnost vznést námitku podjatosti „*bez zbytečného odkladu*“, zde ze správního spisu vyplývá, že se žalobce o tvrzených důvodech vyloučení úředních osob žalovaného dozvěděl dne 25. 6. 2014 při seznamování se s podklady správního orgánu I. stupně pro rozhodnutí. S ohledem na povahu a obsah vznesené námitky však nelze dovodit, jak činí žalovaný, že by měl účastník povinnost již v prvostupňovém řízení vznášet námitku podjatosti týkající se odvolacího správního orgánu. Takový požadavek by byl absurdní, neboť by účastníka nutil vznášet námitku podjatosti v době, kdy by nebylo vůbec zřejmé, zda v dané věci bude odvolací správní orgán rozhodovat. Pokud pak žalobce vznesl návrh na vyloučení (námitku podjatosti) v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, učinil tak při prvním úkonu směřujícím nepřímou k odvolacímu správnímu orgánu, a to navíc ve lhůtě pro podání odvolání. Za těchto okolností tedy nelze akceptovat závěr žalovaného, podle něhož nebyla námitka vznesena bez zbytečného odkladu. Zpochybnil-li žalovaný též určitost dané námitky s tím, že směřovala proti žalovanému jako takovému a nikoliv proti konkrétním úředním osobám, pak ani tento argument nemůže obstát. Jak již bylo výše uvedeno, podání ve správním řízení se posuzují dle svého obsahu, přičemž žalobce se svým návrhem domáhal zjevně toho, aby se žádná z úředních osob působících v rámci žalovaného jeho věci nezabývala a vyslovil v této souvislosti názor, že je zde důvodná pochybnost o jejich vztahu k předmětné věci (s ohledem na stanovisko žalovaného podané v projednávané věci v průběhu prvostupňového řízení). Žalobcem zvolený postup považuje krajský soud za přípustný, čemuž svědčí i judikatura Nejvyššího správního zabývající se tzv. systémovou podjatostí správních orgánů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu čj. 1 As 89/2010-119, případně rozsudek čj. 5 As 43/2011-185). Námitku takto směřovanou vůči celému orgánu lze považovat za námitku, která má zajistit nestrannost správního orgánu jako takového a právo na spravedlivý proces. S ohledem na výše uvedené tak bylo nutno ve vztahu k takto vznesené námitce postupovat podle § 14 odst. 2 správního řádu, a pokud se tak nestalo a žalovaný se s uvedenou námitkou ani věcně nevypořádal v odůvodnění rozhodnutí o podaném odvolání, je nutno takový postup označit za vadný (aniž by se soud mohl zabývat důvodností vznesené námitky).

V závěrečné námitce pak žalobce upozornil na to, že správní orgány neposuzovaly materiální stránku jeho jednání ani individuální okolnosti dané věci, a stejně tak v rozhodnutí absentuje srozumitelná a specifikovaná povinnost, kterou žalobce porušil. Z toho dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu soud pouze připomíná, že v samotném výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je stanovena porušená povinnost odkazem na § 17 odst. 4 živnostenského zákona a § 76 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož *„umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit vliv jejich užívání na území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak“*. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se pak výslovně uvádí, že *„kompostárna je provozována na bývalém polním hnojišti a provozovatel nemá a nikdy neměl územní rozhodnutí pro změnu využití daného území na kompostárnu.“* Z výše uvedeného podle názoru soudu lze dovodit, jakou povinnost měl žalobce porušit. Správní orgán I. stupně současně uvedl, že provozovna žalobce stojí na území, které dle územního plánu není způsobilé pro provozování kompostárny a její provoz tak vyžaduje územní rozhodnutí pro změnu využití daného území, které ale žalobce nemá. Jistě je třeba připustit, že odůvodnění daného rozhodnutí mohlo být ve vztahu k porušované povinnosti pregnančnější, stejně tak soud sdílí pochybnosti žalobce o vhodnosti struktury a přehlednosti odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, nicméně lze mít za to, že z rozhodnutí je seznatelné, z jakých důvodů správní orgán I. stupně provoz živnosti žalobci v dané provozovně pozastavil. Pokud žalobce namítá, že správní orgány neposuzovaly věc s přihlédnutím k materiální povaze jeho jednání a závažnosti jednání, je k tomu nutno dodat, že i těmito okolnostmi se správní orgány odpovídajícím způsobem zabývaly. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (viz str. 13 tohoto rozhodnutí) poukázal na dlouhodobost jednání žalobce, uvedl dále, že daná povinnost měla být splněna již před zahájením provozování živnosti v posuzované provozovně a do dne rozhodnutí tomu tak není. Současně správní orgán I. stupně přihlížel k tomu, že jednání žalobce po celou dobu řízení závadný stav neodstranil. Současně nelze mít pochybnost o tom, že pokud žalobce provozuje živnost v provozovně, která ke svému provozu vyžaduje určité opatření stavebního úřadu, bez takového opatření, pak toto jednání představuje závažné porušení podmínky stanovené zvláštním předpisem ve smyslu § 58 odst. 4 živnostenského zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 47/2007-80). Pro posouzení existence takového porušení je podstatné to, že je zde dána povinnost podle § 76 odst. 1 stavebního zákona a tato povinnost nebyla naplněna, přičemž § 58 odst. 4 živnostenského zákona neobsahuje možnost správního uvážení (na rozdíl od ustanovení odst. 3). Pokud pak jde o argumenty, které žalobce vznesl v replice k vyjádření žalovaného týkající se technické stránky provozu kompostárny, ty by případně mohly být podstatné z hlediska územního či stavebního řízení (či jiného řízení posuzujícího dopad provozu na životní prostředí), nicméně z hlediska rozhodování živnostenského úřadu je nelze považovat za relevantní. Proto soud ani neprováděl důkaz znaleckým posudkem, který žalobce k replice připojil a který se týká technické povahy daného provozu.

Nad rámec výše uvedeného lze ještě dodat, že krajský soud si je samozřejmě vědom souvisejících tvrzení žalobce spočívajících v tom, že v prostoru bývalého polního hnojiště neprovedl žádné stavební změny v technickém slova smyslu. Nelze však přehlédnout, že ze správního spisu i ze shodných tvrzení účastníků v dané věci jasně plyne, že ve vztahu k dané kompostárně je před stavebním úřadem vedeno řízení o odstranění stavby, resp. řízení o jejím dodatečném povolení. Obě uvedená řízení musí být nepochybně vymezena určitým předmětem, s nímž je žalobce jistě seznámen. Ostatně nyní projednávané žalobě byl přiznán odkladný účinek právě proto, že žalobce v návrhu na jeho přiznání tvrdil a osvědčil újmu spočívající mimo jiné v nemožnosti provozovat kompostárnu. Z kontextu dané žaloby je

patrná snaha žalobce přimět správní orgány k tomu, aby mu detailně sdělily, v čem konkrétně jeho provoz neodpovídá stavebnímu zákonu, resp. příslušné územně plánovací dokumentaci (zjednodušeně lze jádro sporu spatřovat ve vysvětlení rozdílu mezi provozováním polního hnojiště a kompostárny). Těžiště (roz)řešení této otázky však nemůže spočívat v rozhodnutí živnostenského úřadu o pozastavení provozu živnosti, ale především ve shora zmíněných řízeních vedených před stavebním úřadem, resp. v případné změně územně plánovací dokumentace.

Přestože byl žalobce úspěšný se svými námitkami pouze částečně, nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení zrušit (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak před opětovným rozhodnutím o odvolání žalobce bude na žalovaném, aby návrh žalobce na vyloučení žalovaného posoudil jako námitku podjatosti a s touto řádně naložil dle správního řádu a bude-li posléze v řízení dále pokračovat, aby přihlédl též k výše nastíněným zákonným požadavkům týkajícím se vymezení oboru pozastavované živnosti.

Soud pak v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4.000 Kč a v odměně advokáta. Ta je tvořena odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí v dané věci 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), to vše (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšeno o 21% DPH v částce 2.142 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 16.342 Kč.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. prosince 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová